

РЕШЕНИЕ

№ 228

гр. София, 05.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 113 СЪСТАВ, в публично заседание на пети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ИЛИНА В. ЗЛАТАРЕВА**
МИТЕВА

при участието на секретаря **ГЕРГАНА ИВ. ДАНАИЛОВА**
като разгледа докладваното от **ИЛИНА В. ЗЛАТАРЕВА МИТЕВА**
Гражданско дело № 20231110114914 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Образувано е по искова молба на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД против К. С. Р., с която са предявени установителни иски по реда на чл. 422 ГПК във вр. чл. 415 ГПК с правно основание чл. 79, ал.1 вр. чл. 9 ЗПК вр. с чл. 240, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД, вр. с чл. 99 ЗЗД за установяване дължимостта на вземанията за сумите в размер на 4679,73 лева, представляваща главница по Договор за потребителски кредит № 7000340987, сключен на 26.10.2017 г., 359,65 лева, представляваща договорна /възнаградителна/ лихва за периода от 28.06.2019 г. до 05.11.2020 г., както и 1981,26 лева за обезщетение за забава за периода от 29.06.2019 г. до 30.08.2022 г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение— 31.08.2022 г. до окончателното плащане.

Ищецът твърди, че между ответника и „Ти Би Ай Банк“ ЕАД бил сключен Договор за потребителски кредит № 7000340987/26.10.2017 г., по силата на който на К. С. Р. в качеството ѝ на кредитополучател бил отпуснат кредит в общ размер на 7561,31 лева. Съгласно клаузите на сключения договор кредитополучателят се задължил да върне сумата в срок до 05.11.2020 г., на 36 броя равни месечни погасителни вноски, всяка от които в размер на 309,05 лева и последна изравнителна погасителна вноска в размер на 309,19 лева, и заедно с договорна лихва, чиято обща стойност възлизала на 3564,63 лева. Крайният срок за издължаване на всички задължения по кредита бил 05.11.2020 г., като ответникът не изпълнявал същите в срок, а кредитът не бил обявен за предсрочно изискуем. На длъжника било начислено обезщетение за забава върху забавените погасителни вноски в размер на 1981,26 лева за периода от 29.06.2019 г. до 30.08.2022 г. Излага, че на 29.10.2021 г. е подписано Приложение № 1 към Договор за покупко - продажба на вземания /цесия/ от 31.08.2018 г. сключен между „Ти Би Ай Банк“ ЕАД и „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, с което процесните вземания са изкупени, ведно с всички привилегии и обезпечения, като длъжникът бил надлежно писмено уведомен за прехвърлянето с уведомително писмо с изх. № УПЦ - П - ТБИ/7000340987/09.11.2021 г., но доброволно изпълнение не е последвало. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът депозира отговор на исковата молба, с който оспорва предявените иски като неоснователни. Оспорва да е надлежно уведомен за извършената цесия, поради което счита, че същата няма действие по отношение на него.

Оспорва процесния договор за потребителски кредит като недействителен поради нарушение на изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - т. 12 и т. 20, ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - т. 9 ЗПК. Излага, че в договора не се посочвал годишният процент на разходите, както и общата сума, която дължал потребителят. С оглед на това намира, че евентуално би дължал единствено чистата стойност на кредита съгласно разпоредбата на чл. 23 ЗПК. Оспорва като нищожни клаузите на договора по смисъла на чл. 143, ал. 3 ЗЗП, както и на основание чл. 146, ал. 1 ЗЗП поради тяхната неравноправност. Оспорва, че по отношение на ищеца са приложими разпоредбите на чл. ЗПП, ЗКП и ЗКИ, доколкото същият не притежавал качеството кредитна институция. Оспорва като нищожна клаузата на чл. 7.1 от Договора, тъй като ищецът не разполагал с право да изиска заплащане от ответницата на такси и комисионни за действия, свързани с усвояване и управление на кредита. Моли клаузите, залегнали в чл. 7.1 и чл. 25.5. от процесния Договор за потребителски кредит да бъдат прогласени за нищожни. Релевира възражение за изтекла тригодишна погасителна давност по отношение на процесните суми. Моли за отхвърляне на исковете, евентуално за обявяване на процесния договор за потребителски кредит за недействителен и частично отхвърляне на иска за погасената с плащане главница. Претендира разноски.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност и взе предвид доводите и възраженията на страните, приема за установено следното **от правна и фактическа страна**:

Предявени са по реда на чл. 422 ГПК обективно кумулативно съединени положителни установителни искове с правно основание чл. 99 ЗЗД, вр. чл. 79, ал. 1, вр. чл. 9 ЗПК, чл. 240, ал. 2 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД.

Видно от приложеното ч.гр.д. № 77508/2022 г. по описа на Софийски районен съд по същото е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК срещу К. С. Р..... Заповедта за изпълнение е връчена на длъжника, който в законоустановения срок по чл. 414 ГПК е депозирал възражение срещу нея. В указания от съда едномесечен срок заявителят е предявил настоящия иск в хипотезата на чл. 415, ал.1 т. 1 ГПК. Предвид изложеното за ищеца е налице правен интерес и с оглед идентитета на съдебно предявените вземания с вземанията, за които е издадена заповедта за изпълнение, исковете са процесуално допустими.

По основателността на исковете, съдът намира следното:

От представените по делото писмени доказателства се установява, че „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД и ответника К. С. Р..... са били в облигационни отношения, възникнали по силата на договор за потребителски кредит № 7000340987 от 26.10.2017г. Спрямо този договор се прилагат разпоредбите на ЗПК и ЗЗП. Съгласно чл. 7 от договора, озаглавен „Общ размер на кредита и условия за усвояването му“ кредитът е в размер на 5920 лв.. На отделен ред в същия член от договора е посочена сумата от 831,17 лв. за BANK ЖИВОТ АГЕНТ, след което срещу общ размер на кредита е посочена сумата от 7561,31 лв. В същия член е посочено, че еднократна такса за оценка на риска в размер на 810,14 лв. е дължима в деня на подписване на договора за кредит, се кредитира от Кредитора и се възстановява от потребителя с дължимите месечни вноски съгласно погасителния план. Съгласно чл. 6 срокът на договора е до 05.11.2020г. Съгласно чл. 7.1.1. в случаите, когато Потребителят е пожелал да се сключи някоя от застраховките или да се присъедини към някоя от застрахователните програми, предлагани от Кредитора, „частта от средствата по кредита, представляваща дължимата за конкретната застраховка (конкретни застраховки) се превежда от Кредитора директно по банковата сметка на съответния Застраховател“. В чл. 9 от договора е посочено, че годишният лихвен процент е 27,09 %. Съгласно чл. 9.4 от договора при просрочие потребителят дължи и лихва за просрочие в размер на законната лихва върху просрочената сума за периода на просрочието. Посочено е в чл. 10 от договора, че годишният процент на разходите е 41,51, като общата сума, дължима от потребителя е 11 125,94 лв. В чл. 11.2. е обективизиран погасителен план към договора, съгласно който вноските са дължими ежемесечно на 05-то число на съответния месец, като първите 35 от тях са в размер на 309,05 лв., а последната 36-та вноска е в размер на 309,19 лв.

Не е спорно, че ответникът е усвоил изцяло сума в размер на 5 920 лева, което се установи и от изслушаната и приета съдебно-счетоводна експертиза, чието заключение съдът кредитира като обективно и обосновано. Настъпил е крайния срок на договора-

05.11.2020г., при което всички вземания по него са изискуеми.

С договори за цесия процесните вземания са прехвърлени от кредитора на ищеца в настоящето производство. За да е налице сключен договор за цесия и вземането да премине в патримониума на трето лице е достатъчно постигане на съгласие между същото и кредитора. Приемането на цесията от длъжника и неговото участие при сключването на договора не е необходимо. За да породи действие по отношение на длъжника, цесионният договор следва да му бъде съобщен от предишния кредитор - чл. 99, ал. 3 и ал.4 от ЗЗД. Установеното в чл. 99, ал. 3 и ал. 4 от ЗЗД задължение на цедента има за цел да обвърже длъжника с договора за цесия и да го защити срещу ненадлежно изпълнение на неговото задължение. Уведомяването създава достатъчна сигурност за длъжника за извършената замяна на стария кредитор и гарантира точно изпълнение на задължението му спрямо лице, легитимирано по смисъла на чл. 75, ал. 1 от ЗЗД. Това не означава, че предишният кредитор няма право да упълномощи новия кредитор да извърши съобщението до длъжника, като негов пълномощник, каквото е налице в настоящия случай, предвид приложените към договорите пълномощни. Съгласно разпоредбата на чл. 36 от ЗЗД представителната власт възниква по волята на представлявания, като нейният обем се определя според волеизявлението на упълномощителя /чл. 39 от ЗЗД/ и не са предвидени никакви изрични ограничения посредством императивни правни норми на тази власт, свързани с уведомяването за цесията. По силата на принципа за свобода на договаряне няма пречка старият кредитор да упълномощи новия за извършване на уведомлението. Това упълномощаване не противоречи на целта на разпоредбите на чл. 99, ал. 3 и ал. 4 от ЗЗД. Предвид изложеното, установеното в чл. 99, ал. 4 от ЗЗД задължение на цедента да съобщи на длъжника за извършеното прехвърляне на вземането има за цел да защити длъжника срещу ненадлежно изпълнение на неговото задължение, т.е. срещу изпълнение на лице, което не е носител на вземането. Ненадлежното уведомяване или липсата на такова, за прехвърляне на вземането, би имало значение, само при условие, че ответникът е платил своето задължение по договора за кредит. В случая по делото не се твърди ответникът да е платил преди връчване преписа от исковата молба на различно от цесионера-ищец лице. Не се твърди по делото да е извършено плащане на стария кредитор /цедента/, в който случай неуведомяването на длъжника за извършената цесия би имало значение.

Още с Решение № 123 / 24.06.2009 год. по т.д.№ 12 / 2009 год. на II т.о. на ВКС е прието, че уведомление, изходящо от цедента, но приложено към исковата молба на цесионера и достигнало до длъжника със същата, съставлява надлежно съобщаване за цесията, съгласно чл. 99 ал.3 пр. първо ЗЗД, с което прехвърлянето на вземането поражда действие за длъжника, на основание чл.99 ал.4 ЗЗД. Същото следва да бъде съобразено като факт от значение за спорното право, настъпил след предявяване на иска, на основание чл. 235 ал.3 ГПК. В този смисъл е константната практика на върховната инстанция, в т.ч. Решение № 3/16.04.2014 г., т. д. № 1711/2013 г., I т. о., Решение № 78/09.07.2014 г., т. д. № 2352/2013 г., II т. о., Решение № 114/07.09.2016 г., т. д. № 362/2015 г., II т. о, Решение №46/25.05.2017 г., т.д.№572/2016 I т.о. и др.

Ето защо в процесния случай с оглед доказателствата за връчване на уведомлението за цесията като част от приложенията към исковата молба на ответника, както и поради изричното изявление, инкорпорирано в исковата молба, съдът намира, че изискването длъжникът да е уведомен за цесията е изпълнено. От тук на основание чл.99, ал.4 ЗЗД цесията е породила своето действие спрямо кредитополучателя и ищецът се легитимира като кредитор на съдебно предявените вземания спрямо ответника.

Процесният договор за кредит попада в обсега на ЗПК, поради което трябва да отговаря на императивните разпоредби на този закон. Съдът следи служебно за нищожността на договорните клаузи, предмет на договора, когато тя е свързана с противоречие на закона или на добрите нрави и това противоречие произтича пряко от твърденията и доказателствата по делото /ТР № 1/20 г. на ОСГТК на ВКС/. Освен това съдът следи служебно и за наличието на неравноправни клаузи в договор, сключен с потребител /чл. 7, ал. 3, изр. 1 ГПК/.

Видно от чл. 7. 1 от текста на договора за кредит и заключението на съдебно-счетоводната експертиза общият размер на отпуснатия кредит е 7 561,31 лв., която сума включва 5 920 лв. – чиста сума за превод по сметка на кредитополучателя, 831,17 лв. – застраховка BANK Живот Агент и 810,14 лв. за еднократна такса за оценка на риска.

Начислената в договора такса за оценка на риска е свързана с усвояване и управление на кредита и е начислена в противоречие с разпоредбата на чл. 10а, ал. 2 от ЗПК. Правната норма на чл. 10 а, ал. 2 от ЗПК установява забрана за начисляване на такси и разноси, свързани с усвояване и управление на кредита. В случая независимо от използваната в договора формулировка "такса за оценка на риска", съдът намира че сумата от 810,14 лева, представлява именно такса за усвояване на заема предвид систематичното ѝ място в договора в разпоредбата, озаглавена „Общ размер на кредита и условия за усвояването му“. Фактически не се касае за такса за извършване на допълнителна услуга, а за вземане, което се плаща заедно с вноската за главница, което вземане представлява допълнителна печалба за кредитора, наред с лихвата. Наред с това таксата е осчетоводена от самия Кредитор като част от отпуснатия кредит, поради което, съдът намира, че същата не съставлява възнаграждение за действията му по преценка платежоспособността на кандидатстващото за кредит лице и риска на кредитора от загуби, а по съществото си представлява прикрита такса за управление на кредита. На основание [чл. 21, ал. 1 ЗПК](#), всяка клауза в договора за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне изискванията на закона, е нищожна и като такава непораждаща права и задължения за страните по заемното правоотношение. Поради изложеното съдът приема, че включената в договора сума в размер на 831,17 лева, представляваща такса за оценка на риска е недължима, поради което и ищецът неправилно я е събирал и е начислявал лихви върху същата.

На следващо място съдът намира и клаузите в Договора за кредит във връзка със сключената застраховка и дължимостта на лихви върху нея за нищожни. В процесния договор е посочен годишен процент на разходите (ГПР), но единствено като абсолютна процентна стойност – 41, 51. Липсва ясна, разбираема и недвусмислена информация относно съдържанието на кредитната сделка, а именно дали във формулата за изчисление на ГПР са включени вземанията за застрахователна премия и такса за оценка на риска. Горното не дава възможност на потребителя да прецени икономическите последици от сключването на договора. Регламентираните от законодателя стандарти за защита целят ефективна закрила на потребителя съобразно неговите права и интереси – а именно: следва да бъде спазен принципът за информираност на потребителя. На същия следва да бъде осигурена възможност да познава своите права и задължения по договора за кредит, поради което договорът следва да съдържа цялата необходима информация относно условията и стойността на кредита по ясен и непротиворечив начин – в това число и за ГПР и начина, по който е формиран. С оглед на гореизложеното се поражда колебание относно съдържанието на кредитната сделка и нейните основни елементи.

Съгласно чл. 11, ал. 1, т. 11 и т. 12 от ЗПК, договорът за потребителски кредит се изготвя на разбираем език и трябва да съдържа условията за издължаване на кредита от потребителя, включително погасителен план, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми, за целите на погасяването. Планът следва да съдържа разбивка на всяка погасителна вноска, показваща погасяването на главницата, лихвата, изчислена на база лихвения процент и когато е наложително допълнителните разходи. Погасителния план следва да посочва дължимите плащания и сроковете и условията за извършването на тези плащания. В случая, макар в договора да са посочени размер на плащанията по погасителните вноски и срока за плащане, липсва яснота относно съдържанието на всяка погасителна вноска, разбита по пера, от която да е ясно каква част от задължението за главница, лихва и допълнителни разходи се погасява. Включително застрахователната премия за застраховка живот, следва да бъдат отразени в погасителния план, тъй като те се погасяват на равни месечни вноски през периода на действие на договора, а не се заплащат еднократно. Липсата на законосъобразен и ясен за потребителя погасителен план прави договора за потребителски кредит напълно недействителен, като противоречащ на разпоредбите на чл. 11, ал. 1, т. 11 и т. 12 от ЗПК-арг. от разпоредбата на чл. 22 от ЗПК (Доп. - ДВ, бр. 35 от 2014 г., в сила от 23.07.2014 г.), която е приложима за процесното договорно правоотношение. Тази норма изрично посочва, че когато не са спазени изискванията на конкретни разпоредби от закона, то договорът за потребителски кредит е изцяло недействителен, като между изчерпателно изброените са и тези по чл. 11, ал. 1, т. 11 и т. 12 от ЗПК - за съдържанието на погасителния план.

Само за пълнота следва да се посочи, че в процесния договор за кредит се съдържа

клауза, според която кредиторът не изисква обезпечение за погасяване на задължението по същия, в това число и сключване на застраховка, свързана с този кредит. Включването обаче на кредитополучателя в групов застраховка с обект-живота, здравето или телесната цялост на физическо лице, има типично проявление на допълнителна гаранция за отпускане на кредит от финансова институция, срещу риска от непредвидени финансови затруднения на кредитополучателя /чл. 456 от КЗ/ и се сключва за негова сметка, след предварителното му писмено съгласие за това /чл. 382, ал. 2 от КЗ вр. с чл. 443, ал. 1 от КЗ/. Наред с това макар в договора за кредит изрично да е посочено, че застраховката не е задължително условие за отпускане на кредита, то застрахователната премия всъщност е предмет на кредитирането и тя е включена, както в месечната погасителна вноска и в общата сума, която потребителят е задължен да заплати при ползване на кредитната услуга. Въпросната застраховка има за цел да обезпечи кредитора при настъпване на фактическа неплатежеспособност на длъжника, като същевременно води до значително оскъпяване на ползвания заем, тъй като застрахователната премия не се изплаща разсрочено-текущо /при падежа на всяка погасителна вноска по кредита/, а заемодателят получава възнаграждение под формата на договорна лихва върху отначало допълнително отпусната сума за кредитиране на застрахователната премия. При тези усложнени параметри на кредитното правоотношение, простото посочване на размера на годишния процент на разходите в цифрово изражение от 41,51 %, без да е описан начина на формиране /компонентите/ на ГПР, не е отговаря на изискването на чл. 19, ал. 1 от ЗПК. Тук е мястото да се посочи, че уговорената застраховка в полза на кредитора за сметка на застрахования длъжник, не може да се квалифицира като изключение по чл. 19, ал. 3 от ЗПК, съответно като очакван разход, застрахователната премия би следвало да е отчетена при формиране на ГПР. Частта от съдържанието на договора за кредит, касаеща ГПР е особено съществена за интересите на потребителите, тъй като въз основа на предварителната стандартизирана информация за този реквизит, кредитополучателят следва да може да съпостави наличните пазарни предложения и да упражни избора си съответно на своя индивидуален интерес. В случая, както вече се изложи, включването на застрахователната премия в сумата на кредитиране води до оскъпяване на кредита в полза на ползващият се от застраховката кредитор и едновременно с това създава предпоставки потребителят да не е във възможност да се запознае и да възприеме действителната икономическа тежест, която поема при сключване на договора.

В заключение, при съвкупна преценка на клаузите по процесния договор за кредит, съдът намира, че неговото съдържание по отношение на изпълнение на задължението за оповестяване по разбираем начин на годишния процент на разходите, не покрива изискуемо такова по чл. 19, ал. 1-3 от ЗПК. Ето защо и на основание чл. 19, ал. 4 от ЗПК процесният договор се явява недействителен и по отношение на клаузата предвиждаща кредитиране /финансиране/ в размера на застрахователната премия, респективно потребителят не дължи връщане на тази стойност.

Трайната съдебна практика на ВКС, обективирана в Решение № 50174/26.10.2022 г. по гр. д. № 3855/21 г. на ВКС, I V г. о., Решение № 60186/28.11.2022 г. по т. д. № 1023/22 г. на ВКС, I т. о., Решение № 50259/12.01.2023 г. по гр. д. № 3620/21 г. на ВКС, III г. о. и Решение № 50056/29.05.2023 г. по т. д. № 2024/22 г. на ВКС, I т. о., която се споделя от настоящия съдебен състав, приема, че при недействителност на договора за потребителски кредит, съгласно разпоредбата на чл. 23 ЗПК потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита. Ако тази недействителност се установи в производството по чл. 422 ГПК, съдът следва да установи с решението си дължимата сума по приетия за недействителен договор за потребителски кредит, тъй като ЗПК е специален закон по отношение на ЗЗД и в посочената разпоредба на чл. 23 ЗПК е предвидено задължението на потребителя за връщане на чистата сума по кредита.

От заключението на съдебно-счетоводната експертиза следва извод, че ответникът е направил плащания в размер на общо 5 434,45 лв. до датата на цесията и 780 лв. в периода от датата на цесията до 01.10.2023г. При това положения дължимата се главница по договора за кредит в размер на заетата сума – паричните средства, които се предоставят за ползване на кредитополучателя, или в случая 5 920 лв. е погасена изцяло с плащане.

Претенциите за установяване дължимост на възнаградителна лихва и мораторна лихва

са неоснователни и подлежат на отхвърляне, с оглед разпоредба на чл. 23 от ЗПК, според която при недействителен договор не се дължат лихви и други разходи по кредита.

При изложените мотиви съдът намира, че всички искиви претенции подлежат на отхвърляне.

По разноските:

При този изход на спора на основание чл.78, ал.3 от ГПК, право на разноски има само ответникът, като в полза на процесуалния му представител следва да се присъди дължимото се адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна адвокатска помощ при условията на чл. 38 ЗА, което съдът определя в размер на 681,03 лв. Съгласно мотивите към т. 11г от ТР №4/2013 на ОСГТК на ВКС съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422, респ. чл. 415, ал. 1 ГПК, следва да се произнесе за делимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпреди отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство. В случая ответникът не е представил доказателства за сторени разноски в заповедното производство, поради което такива не му се присъждат.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените по реда на чл. 422 ГПК установителни искиве с правно основание чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД във вр. с чл. 99 ЗЗД вр. чл. 9 ЗПК вр. чл. 240, ал. 1 ЗЗД и с правно основание чл. 86 ЗЗД във вр. с чл. 99 ЗЗД от **“АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ” ЕАД**, ЕИК 203670940 срещу **К. С. Р.....** с ЕГН 6804125319 с адрес гр. София, кв. „Княжево“, ул. „Грамос“ №10, ет. 1 за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца следните вземания, за които е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК № 27197 от 27.09.2022 г. по ч. гр. д. № 47508/2022 г. по описа на Софийски районен съд, 113 състав, а именно за сумите в размер на **4679,73 лева**, представляваща главница по Договор за потребителски кредит № 7000340987, сключен на 26.10.2017 г., **359,65 лева**, представляваща договорна /възнаградителна/ лихва за периода от 28.06.2019 г. до 05.11.2020 г., както и **1981,26 лева** за обезщетение за забава за периода от 29.06.2019 г. до 30.08.2022 г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение– 31.08.2022 г. до окончателното плащане.

ОСЪЖДА на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА **„АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ” ЕАД**, ЕИК: 203670940 да **заплати** на адв. П. А. П., вписан в Софийска адвокатска колегия с личен номер 1600593510 със съдебен адрес гр. София, ул. „Княз Борис І“ № 61, вх. „Б“, ет. 1 сумата от **681,03 лева** за предоставената безплатна адвокатска помощ на **К. С. Р.....** с ЕГН 6804125319 в настоящото исково производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____